

verraden en misleiden. Wat de reactie bereikt heeft: gedeeltelijke ontwapening der Catalaansche arbeiders, concentratie van een sterke, goed gewapende politiemacht in Catalonië, toegewijd aan de belangen van de "antifascistische" republikeinsche bourgeoisie en kleinbourgeoisie. Dit wat Catalonië betreft. Ge weet verder reeds, dat er een nieuwe regering te Valencia gevormd is, een regering, waarvan de beide grote arbeidersorganisaties CNT UGT uitgesloten zijn. Een nieuwe overwinning der reactie, zoals te verwachten was. Een regering, zoals de kapitalisten van Frankrijk en Engeland hem wensen. Een regering, die de belangenvertegenwoordiging van de "antifascistische" bourgeoisie en kleinbourgeoisie is. Een regering, die liever de overwinning van het fascisme zal dulden, dan de eventuele overwinning der proletarische revolutie. Zonder het revolutionaire proletariaat is het fascisme niet te verslaan. Wat men dan ook verwachten moet, dat is een wapenstilstand tussen de Valenciaregering die de belangen van de republikeinsche bourgeoisie en die van de Franse en Engelse bourgeoisie verdedigt, met de fascistische Salamanca-regering met Duitsland en Italië. Een "eenheidsfront" van het fascistische democratische kapitalisme, van de fascistische en republikeinsche bourgeoisie en kleinbourgeoisie tegen de revolutionaire Spaanse arbeidersklasse. Tegen elke poging van die klasse om het verloren terrein terug te winnen, of misschien wel, de macht, de politieke en economische macht voor zich te veroveren. Het Spaanse proletariaat is hiermede in het defensief gedrongen. Zeer sombere perspectieven juiken aan de horizon op, zeer sombere perspectieven voor de Spaanse en de internationale arbeidersklasse, welke laatste nog steeds niet in staat blijkt zich van de in de laatste vier jaar geleden nederlagen te herstellen en tot het offensief over te gaan.

P.S.: Eén van de producten van het ministerie van justitie der nieuwe regering van Valencia is een project tot het invoeren van de "vrijheid van godsdienst" in de Spaanse republiek. Dat was wel juist wat ons nu nog ontbrak; de intocht van de pastoors, van de monniken en nonnen. In deze regering zitten twee ministers van de communistische partij.

- 0 -

Verantwoording vrijwillige bijdragen:

Correctie vorige verantwoording: H.G. te A. 25 F.Z. 10 Rotterdam
f 1.80 Fr. Br. te A. 20

Nieuwe verantwoording: Bl. te A. 5 J.B. 50 D.d'A. 20 L.H. 15
T.M. 15 v.Z. 10 P. 10 Sn. 10 A. 25 Th. 25 W.W. 5 v.d.L. 5 J.M.
80 H.W. 50 D.d'A. 17 J.M. 45 F.Z. 10 Nieuwe Niedorp f 1.- M.D.
10 v.L. 25 R.L.W. 35 v.D. te L. 45 Rotterdam f 1.50 Z. 10 L.S. 5
G.N. te dH. f 1.87½ G.M. 5 J.S. 10 F.B. 15 v.d.H. 10 Br. 10 Sl.
10 Br. 4 A. 35 J. 10 Sch. 8 J.M. 20 B.B. 10 B.I. 4 (allen te A)
Klasbatalo: diversen: 35, 30, 40, 50 S.N. 10

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Tiende Jaargang Nr.12.
Augustus 1937 Nr. 1.

FEDERATIE VAN ANARCHISTEN IN NEDERLAND.

EEN STAP VOORUIT

Uit de verwarring, waarin wel bijzonder de anarchistiese beweging in Nederland verkeerde, heeft zich een nieuwe organisatie gekristalliseerd. Op 20 Juni '37 werd de F.A.N. opgericht met aanvankelijk 15 afdelingen over het land. De verwarring had in het bijzonder betrekking op de kwestie van het geweld in de bevrijdingsstrijd der arbeiders en op de vraag of die bevrijdingsstrijd een klassenstrijd is, ja of neen. Een aanzienlijk deel van de anarchisten houdt de klassenstrijd voor "verouderd" en heeft er zich van "bevrijd" Ze betogen steeds meer, dat de arbeidersklasse niet geroepen kan zijn, de mensheid van het kapitalisme te bevrijden, omdat naar hun mening de arbeider een steeds geringere rol in het bedrijfsleven speelt. Zij wijzen op "de nieuwe middenstand", het ambtenaren-korps, de technici en ingenieurs, die niet tot het "proletariaat" behoren en met hun opvattingen over staat en maatschappij er zeker niet toe behoren. Toch zijn deze "tussenlagen" onontbeerlijk bij de opbouw van een "vrij-socialisties" bedrijfsleven en daaruit volgt voor hen zonneklaar, dat de bevrijding der mensheid niet het werk van het proletariaat kan zijn. Daarom achten ze het verderfelik nog langer over die klassenstrijd te spreken en daarom ze zich ook niet richten naar de klassebelangen van het proletariaat, dat geen historische taak heeft.

Het is nu niet de gelegenheid op deze kwestie grondig in te gaan (we zullen dit wel spoedig doen) maar wijzen er met vreugde op, dat de F.A.N. zich van deze onvruchtbare opvatting heeft loeggemaakt en er nadrukkelijk stelling tegen heeft genomen.

Immers in de beginselverklaring lezen we: "De F.A.N. juicht de militaire dienstweigering toe, doch ze veroordeelt geenszins de aanwending der wapenen ter verdediging der revolutie en tot het liquideren van het burgerlijk recht en de staat. Zij ziet in de arbeidersklasse de enige macht, welke het staatloos socialisme kan verwerkelijken"

Dat is zonder meer een grote stap vooruit. Niet alleen, omdat in de omstreken, belangrijke punten hier stelling wordt genomen, maar omdat daarmee pas de grondslag gelagd wordt om een behoorlijke discussie over alle vraagstukken van de arbeidersklasse te voeren. Maar deze discussie is dan ook nog nodig, juist voor de verdere ontwikkeling van de F.A.N. zelf. Deze kan een faktor in de revolutionaire ontwikkeling van de arbeidersklasse in Nederland worden, als de arbeiders, die er bij aangesloten zijn, zich rekenschap geven van wat er met hun nieuwe organisatie aan de hand is en als ze zich de gevaren bewust worden, die nu reeds, bij de oprichting van hun Federatie op de loer liggen. Op verschillende van die gevaren willen we hier wijzen. We doen dit niet, om de F.A.N. een slag toe te brengen, omdat we het op verschillende punten niet met hen eens zijn, maar uitsluitend om als revolutionaire arbeiders gezamenlijk ons inzicht te verdiepen en daardoor onze strijdkracht te verhogen.

VAAGHEID.

In de eerste plaats moeten we ons er goed rekenschap van geven, dat de F.A.N. niet tot stand is gekomen als vrucht van een discussie over de voorwaarden van de bevrijdingsstrijd in de hoog-kapitalistische landen. Zodoende wordt er in de beginselverklaring wel terloops gesproken over het "Radenkongres", dat onafhankelijk van de partij moet beslissen, maar feitelijk hangt het er als los zand bij. Hier had een korte uiteenzetting moeten volgen, hoe dit Radenkongres als vrucht van de praktische klassenstrijd ontstaat, hoe het zich ontwikkelt. Daar zou dan meteen uit blijken, welke houding de F.A.N. tegenover de vakbeweging inneemt. Dit is het wezenlijke punt van iedere toekomstige revolutionaire groepering. Maar juist op dit punt toont de beginselverklaring een merkwaardige vaagheid. Dit kan niet toevallig zijn, omdat de ontwerper de rol van de vakbeweging in de klassobeweging juist heel goed kent. Daarom moet deze vaagheid een bedoeling hebben, n.l. dat ze niet onverbiddelijk met de vakbeweging wil breken. De F.A.N. laat bij z'n geboorte in werkelijkheid al het radenbeginsel los. Vaagheid op dit punt is ontoelaatbaar.

DE STORTGEBORTE.

Waarom spreekt de F.A.N. hier geen duidelijke taal? Omdat ze overijld werd opgericht tot steun van de spaanse C.N.T. en F.A.I. Op 9 Mei, dus na het bloedbad in Barcelona, sprak Constandse daar voor de radio: "Steun aan de CNT en FAI is thans harder dan ooit nodig. Daarom is steun aan onze spaanse makkers dringender ois, dan immer reeds het geval was. De moeilijkheden zijn vermeerdert. De strijd is zwaarder geworden. Laat in overeenstemming daarmee de steun ook groter,

de hulp doeltreffender zijn, opdat de mogelijkheid van een vrij-socialistisch Spanje werde verwerkelijkt". Constandse liet er geen gras over groeien, maar ging terstond aan het werk om een nieuwe steutroep voor de spaanse revolutie te vormen en ontwierp de beginselverklaring voor de F.A.N., die op 20 Juni werd aangenomen. Zodoende draagt de oprichting geheel het kenmerk van een stortgeboorte in het belang van CNT-FAI. "De Arbeider" bericht hierover: "De F.A.N. is gesticht op een beginselverklaring, die nergens werd gepubliceerd, pas sinds een kleine week in het bezit der diverse groepen was, waardoor van een goede, behoorlijke en grondige bespreking in de groepen geen sprake kan geweest zijn. De door de met "gebonden mandaat" komende afgevaardigden ingediende amendementen moesten op het eerste gezicht beoordeeld worden, wat natuurlijk onmogelijk was. Ingediende amendementen werden dan ook alle aanvaard, zeer glad en soepel, ook door de opsteller zelf, waardoor de beginselverklaring zonder noemenswaardige discussie werd aangenomen."

STEUNTROEPEN C.N.T. - F.A.I.

Feitelijk voltrekt zich hier, wat we vroeger reeds meermalen maakten. Eerst zagen we het bij de vorming van de Derde Internationale. Om de russische revolutie te steunen, moesten in alle landen kommunistische partijen worden opgericht en wel massapartijen, omdat van kleine bewust-revolutionaire groepen geen hulp en steun te verwachten was. Daarom ging de koers van de IIIe Int. naar een aaneensluiting bij de linkse sociaal-demokraten, zodat het parlementarisme en het "veroveren" van de vakbeweging op het program werd gezet, terwijl de revolutionaire arbeiders, die onvoorwaardelijk de strijd voor de ARBEIDERSRADEN wilden voeren, uit de Derde Int. werden goorpen. De kommunistische partijen moesten niet anders zijn dan de steuntroepen voor de buitenlandse politiek van Rusland.

De tweede keer, dat organisaties werden opgericht om buitenlandse te ondersteunen, maakten we mee bij de vorming van de verschillende K.A.P.-en. De linkse arbeiders in Duitsland, georganiseerd in de K.A.P. en in de Algemene Arbeiders Bond (rev. bedrijfsorganisaties) waren uit de Derde Int. gezet en het was nu van het grootste belang, dat ook in andere landen dergelijke oppositie-partijen tegen het russische opportunisme zouden ontstaan. Zo werd hier in Holland de KAP opgericht, feitelijk als steun voor de jonge KAP-beweging in Duitsland, hoewel de voorwaarden voor de ontwikkeling van de Radenbeweging hier nog niet aanwezig waren. De oprichting van de KAP hier en in Engeland werd echter geforceerd door de toestand in Duitsland. Direct verkeerd konden deze organisaties niet werken, het ongunstigste, dat men van ze zeggen kan, is, dat ze tot onvruchtbaarheid gedooemd waren, tenminste ten opzichte van het beïnvloeden der massa.

Met het oprichten van de FAN gebeurt nu klaarblijkelijk hetzelfde, als Moskou ons vroeger gebakken heeft. Constandse heeft verklaard: "De steun aan CNT-FAI is thans nodiger dan ooit". Dit is bij de gevoegde politiek van deze organisaties echter niet vol te houden. Men is zich in de kringen der I.A.A. zeer goed bewust, dat het met de CNT-FAI de verkeerde kant is opgegaan. Dit blijkt uit de resolutie, die door de konferentie dezer anarcho-sindikalistische vakcentrale in Juni '37 te Parijs werd aangenomen.

Deze resolutie verklaart: "Het belang der sociale revolutie behoort door de CNT meer en beslister dan ooit op de voorgrond te worden gesteld en als alles overheersend te worden beschouwd" Maar oven verder: "De solidariteit van het internationale revolutionaire proletariaat moet gehandhaafd blijven, wat er ook gebeure, ten gunste van de CNT."

Vanuit revolutionair standpunt is een steun bij WAT ER OOK GEBEURE volkomen ontoelaatbaar. In 't bijzonder, nu de "Vrienden van Durutti" de CNT-FAI openlik van verraad beschuldigen door hun houding bij de strijd tegen de kontra-revolutie in Barcelona. Wij hebben er overigens reeds meermalen op gewezen, dat de CNT en FAI nu nog regeringspartijen zijn, (ze zijn nog niet door de bezittende klasse weggeschopt) en daardoor in Spanje de rol vervullen, die destijds de linkse sociaal-demokraten, de "onafhankeliken" in Duitsland speelden.

OPPORTUNISME

De vaagheid van de beginselverklaring spruit geheel en al voort uit de behoefte aan ogenblikkelijke steun voor de CNT. Zoals Rusland overal partijen liet oprichten naar russies model, zo moet de revolutionaire arbeidersbeweging nu worden opgetrokken naar spaans model. Niet de strijdvoorwaarden in de hoog-kapitalistische landen zijn het richtsnoer van de FAN, maar de steun aan CNT-FAI. Want hoe vaag die beginselverklaring ook gehouden is, dit is wel duidelijk, dat het de bedoeling is, dat de FAN gedacht is in de functie van de FAI in Spanje terwijl aan het N.S.V. de rol van de CNT werd toebedeeld.

Constandse, wiens verdienste vooral op het terrein ligt, dat de arbeiders zich niet in vakverenigingen moesten organiseren, maar BEDRIJFSGEWIJZE strijden, die ook steeds het NSV bestréed, omdat dit ondanks allerlei frases toch niet anders kon doen dan prakties vakverenigingspolitiek voeren, Constandse laat nu dit standpunt los ter wille van de CNT, de eerste vrucht van haar buitenlandse politiek.

Weliswaar bemantelt hij dit, door te zeggen, dat het NSV zich nu ook voor bedrijfsorganisatie heeft verklaard en dat het een "raden-resolutie" heeft aangenomen, maar daarmee is de politiek, de strijdwijze van het NSV IN HET GEHEEL NIET VERANDERD. Daar komt het juist op aan. Het gaat er in de tegenwoordige tijd om, bij iedere beweging der arbeiders er op te wijzen en er zelf voor zover mogelijk daadwerkelijk aan mee te werken, dat de arbeiders ONDER EIGEN LEIDING moeten strijden en iedere vakbeweging van de hand moeten wijzen. Het NSV kan een dergelijke propaganda niet voeren en doet dat trouwens ook niet. Daarom kan ook de FAN deze propaganda niet voeren, glijdt nu reeds in het opportunisme en kan reeds bij haar geboorte geen stap meer naar het radencommunisme doen. Wij betreuren dit, omdat dit opportunisme de arbeidersklasse niet sterker maakt, maar juist veel verzwakt.

Een soortgelijk opportunisme, het "groot" willen worden zonder het met het beginsel al te nauw te nemen, vinden we terug in een manifest, dat door de Amsterdamse groep verspreid werd (F.A.A.) Het vendt zich tot de talrijken uit de RSAP en CPN, "die het parlementaire gedoe dezer partijen ontuchtend vaarwel willen zeggen" Iedereen weet echter dat deze partijgangers niet in de eerste plaats door het parlementarisme in een werkelijke klassepolitiek worden gehindord. Dit is slechts de uiterlike vorm.

De wezenlike grondopvattingen van RSAP-ers en CPN-ers liggen hierin, dat ze er van overtuigd zijn, DAT DE ARBEIDERSKLASSE NIET HAAR EIGEN LEIDER KAN ZIJN, maar dat deze leiding moet berusten bij de "revolutionaire" partij of bij de vakverenigingen. Het loslaten van het parlementarisme versterkt bij hen veelal de opvatting, dat een "ijzere voorhoede" in de vorm van een partij de leiding moet nemen. Deze RSAPers en CPNers zijn juist de propagandisten, dat bij "wilde stakingen" de vakverenigingsbureaucratie gedwongen moet worden "de kassen te openen". Daarmee spelen ze dan de leiding in handen der vakbeweging, ongeacht of ze dat "willen" of niet. Het toevloeden van RSAPers en CPNers op de grondslag van het bondgenootschap met het N.S.V. versterkt daarom de VAKVERENIGINGSKORDE in de F.A.A.

ONZE TAAK.

We zullen het voorlopig hierbij laten. Ons doel is niet om de FAN "kapot te maken", want het is nog altijd heel veel moeiliker om iets op te bouwen, dan om het stuk te slaan (niet de slopers, maar de bouwers).

De F.A.A. kan een faktor in de revolutionaire ontwikkeling worden, als ze niet "WAT ER OOK GEBEURE" de steun aan de CNT-FAI tot uitgangspunt neemt, maar de voorwaarden van de massa-beweging in de industriële landen. De nu aangenomen beginselverklaring is slechts voorlopig. De definitieve verklaring moet geheel in het teken van de zelfstandige klassebeweging staan, in de Radenbeweging het zelfstandig strijden van de klasse los van iedere vakbond en partij. Dat betekent zich losmaken van het N.S.V. Die nieuwe beginselverklaring moet duidelijk laten zien, hoe de arbeiders als zelfstandige klasse onder eigen leiding opstijgen tot het beheersen van alle maatschappelijke functies, hoe de radenmaatschappij de wetgevende en de uitvoerende macht doet samen vallen in handen van de arbeiders zelf. Zou de FAN zich daartoe kunnen ontwikkelen, dan zou de revolutionaire arbeidersbeweging daarmee een flinke stap vooruit doen.

- . o - 0 - o . -

In aansluiting op onze kritiek op de CNT-politiek en de bespreking van de Spaanse gebeurtenissen volgt aan de keerzijde een manifest uitgegeven door Parijse geestverwanten van de groep "L'Union Communiste", die het maandblad uitgeeft "L'Internationale", bestelbaar bij Librairie du Travail, 17, Rue de Sambre-et-Meuse Paris 10ème.

- . o - 0 - o . -

ANARCHISTIESE KAMERADEN EN REVOLUTIONAIRE ARBEIDERS,

Gij zijt tot deze vergadering opgeroepen om te luisteren naar de stem van de CNT. Inderdaad zullen Garcia Oliver en Federica Montsenj spreken in naam van het Nationale Comité, maar dat is niet in naam van de revolutionaire spaanse arbeiders en ook niet in naam van de leden van CNT en FAI. Het zijn twee anarchistiese ministers uit het kabinet Caballero, welke regering de verantwoordelijkheid draagt de Meiflagen van Barcelona geprovoceerd en de beweging der arbeiders onderdrukt te hebben, die met de wapenen hun bedreigde veroveringen verdedigden.

Zij vertegenwoordigen de leiders van CNT-FAI, wier rol goddijkende die Meiflagen door de "Vrienden van Durrutti" als volgt werd gekenschetst: "We wisten vooruit, dat de verantwoordelijke Komités van de C.N.T. niet anders konden doen, dan het voortschrijden van het proletariaat moelikheden in de weg te leggen. Wij zijn de vrienden van Durrutti en hebben voldoende autoriteit om deze mensen afte wijzen, die de arbeidersklasse door onbekwaamheid en lafhartigheid hebben verraden. Terwijl we geen vijanden meer tegenover ons hebben, geven zij opnieuw de macht aan Companijs, de openbare orde aan de reaksionaire regering van Valencia en de Raad van Verdediging aan generaal Pozas. Het verraad is verschrikkelijk. (manifest van 8 Mei '37).

Zij, die dit zeiden, streden vooraan met de revolutionaire arbeiders van Barcelona op de barrikade, terwijl Garcia Oliver en Federica Montsenj uit Valencia toesnelen om door middel van de radio der regering tot kalmte aan te sporen en tot opheffing van de algemene staking. Dan is het verraad van de CNT-leiders, die het de Stalinisten en politietroepen mogelijk gemaakt hebben talrijke revolutionairen. Waaronder C. Berneri en de jeugdige Francisco Ferrer. Wanneer de regering van Valencia het zich sinds Mei kan veroorloven om de Vrienden van Durrutti, P.O.U.M. en Libertaire Jeugd te vervolgen, zowel als alle arbeiders, die hun wapens willen behouden om de veroveringen van Juli te verdedigen, dan dragen zij daarvoor de verantwoordelijkheid. ¹⁾ lafhartig te vermoorden,

De Anarchistiese Unie vraagt u nu geen kritiek te oefenen en de oproep van het nationale comité van de CNT met "welwillendheid" te beantwoorden. **DAT IS ONMOGELIK.** Daadwerkelijke solidariteit met de spaanse arbeiders, JA. Met hen, die ze verraden hebben, NEEN.

De enigen, die op deze vergadering de toestand van de arbeiders der CNT-FAI konden uiteenzetten, zitten in de gevangenis of zijn in de illegaliteit gedreven om aan vervolging te ontsnappen. Oliver en Montsenj komen hier om te trachten hun verraad te rechtvaardigen. Zij zullen u zeggen, dat om de eenheid van het anti-fascistiese front te bewaren, men moet vermijden om over de krachten der kontra-revolutie te zegevieren. "Geen overwinnaars en geen overwonnenen", zeiden zij om de strijd in de straten van Barcelona te doen eindigen.

In werkelijkheid zijn de anarcho-sindikalistiese leiders, na sinds de 19e Juli, in naam van die "anti-fascistiese eenheid", verscheidene keren voor de eisen van de bezittende klasse bezweken, en nu toe gekomen openlijk de zaak van de arbeiders te verraden.

DE ANTI-FASCISTIESE EENHEID IS DE ONDERWERPING GEWEEST AAN DE BEZITTENDE KLASSE, ZE HEEFT GELEID TOT DE MILITAIRE OVERWINNINGEN VAN IRANCO EN NAAR DE OVERWINNINGEN VAN DE KONTRA-REVOLUTIE ACHTER 't FRONT.

Kameraden, de strijd der klassen kent geen wapenstilstand. De ontwikkeling van de toestand in Spanje heeft aangetoond, dat de heersende klasse slechts één vijand heeft: het proletariaat. Omdat de arbeiders dit niet bijtijds begrepen hebben, lijden zij een ernstige nederlaag. En nu gaat de "republikeinse en demokratiese" bourgeoisie een kompromie met Franco, onder de druk van de imperialismen, die hun "bemiddeling" voorstellen.

OM IRANCO TE BESTRIJDEN MOET MEN COMPANYS EN CABALLERO OOK BESTRIJDEN. Om het fascisme te overwinnen, moet men de bezittende klasse en haar stalinistiese en "socialistiese" bondgenoten verpletteren. Men moet de kapitalistiese staat volkomen vernietigen en een arbeidersmacht opbouwen, gedragen door de arbeiderskomités.

HET NIET-POLITIEKE ANARCHISME HEEFT BANKROET GELEDEN. DIT IS EEN VAN DE GROTE LESSEN UIT DE STRIJD ONZER SPAANSE MAKKERS. Door niet de politiek van het proletariaat te willen voeren, hebben de leiders van de C.N.T. de politiek van de bourgeoisie gevoerd.

De strijd is nog niet geëindigd, hoewel vele illusies vervlogen zijn. Om het burgerlijk blok en zijn aanhang te overwinnen, moeten zij breken met de verraders van alle richtingen. Hun voorhoede d.w.z. de militante revolutionairen van Durrutti, POUM en Lib. Jeugd moeten zich hergroeperen om het program van de proletariese revolutie uit te werken. Ongetwijfeld bereiden vele arbeiders zich voor op een bloedige strijd. Het oprichten van komités ter verdediging van de revolutie is hun leuze, **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS HUN DOEL.**

Maar het internationale proletariaat moet ook **HANDELEN.** Anders zullen onze spaanse makkers beslissend verslagen worden en wij eveneens. De internationale bezittende klasse, waaronder ook de Russiese nieuw-bourgeoisie, heeft zich tegen de spaanse revolutie verbonden, ondanks de onoverbrugbare tegenstellingen van de verschillende imperialismen. In Frankrijk handelt het volksfront, de regering Blum, de verraad-partijen en de vakverenigingsleiders in overeenstemming met de bourgeoisie om de spaanse revolutie te wurgen. Als de **REPUBLIEK** hen interesseert is dat, omdat door middel daarvan het Franse imperialisme tegen de andere imperialismen kan strijden.

Op het ogenblik, dat de "anti-fascistiese" regering van Spanje onze kameraden vermoordt, de Vrienden van Durrutti, onze makkers Nin en Gorkin van de POUM en Libertaire Jeugd vervolgt en veroordeelt, is het onze plicht ons te wenden tot alle arbeiders in kantoren en werkplaatsen om tot direkte aksie over te gaan tegen de medeplichtigen van de spaanse kontra-revolutie, tegen hen, die opnieuw een aanval op onze eigen bestaansvoorwaarden voorbereiden, tegen hen, die zich gereed maken het proletariaat in een nieuwe imperialistiese oorlog te storten.

Men moet handelen, maar niet in verwarring. De revolutionairen moeten zich verenigen, maar alle banden met partij en vakverbond verbreken. Er is geen andere weg om het proletariaat als zelfstandige klasse in beweging te brengen en de weg te banen tot de proletariese wereldrevolutie.

UNION COMMUNISTE.

De ondertekenaars van onderstaande verklaring waren op 20 Juni '37 te Nieuwe Niedorp in vergadering bijeen en besloten met deze verklaring als grondslag, tot oprichting van een Socialistiese Plattelandsvereniging. Allen zijn nauw betrokken bij de agrariese voortbrenging en distributie.

Ten eerste: dat de kapitalistiese wijze van produksie steeds groter ellende voor tuinders, kleine boeren, neringdoenden en arbeiders moet mede brengen.

Ten tweede: dat indien al enige opleving zich zal doen kennen, deze van korte duur zal zijn, wijl ze hoofdzakelik haar oorzaak zal vinden in oorlogsvoorbereiding.

Ten derde: dat alleen werkelike, duurzame verbetering, vooral op agrariese gebied, kan worden verwacht van de verwezenliking van een nieuw maatschappelik stelsel, waarin produksie om winst vervangen zal zijn door produksie naar behoefte en waarin de regeling van produksie en distributie in handen zal worden gesteld van arbeiders en boeren.

Ten vierde: dat in de strijd hiertoe alle tot nu toe bestaande organisaties op het platteland volkomen en volledig hebben gefaald, waar zij zich steeds bepaalden de gevolgen te bespreken, terwijl ze de werkelike oorzaken als niet ter zake dienende, achteloos ter zijde wierpen.

Ten vijfde: zij spreken derhalve uit, dat ook de boer, de tuinder of welke funksie hij ook moge innemen in het produksie-proces ten plattelande, zich in de eerste plaats behoort te bezinnen op de waarechtige oorzaken van de onnoemelike zee van ellende, waaraan heel het bedrijfsleven onderworpen is.

Ten zesde: zij spreken daarom uit, dat elke strijd, welke het kwaad niet bij de wortel wenst aan te tasten, nutteloos moet worden geacht.

Ten zevende: zij hebben deze verklaring getekend met het vaste voornemen alles in het werk te stellen om te komen tot een sterke kern van doelbewuste plattelanders, welke de strijd voor een betere toekomst in nauw verband met de arbeiders der steden wenst te voeren.

Het korrespondensie-adres van deze vereniging, waarvan wij nadere berichten gaarne bekend maken, is: P.GROOTES WATERINGSKANT NIEUWE NIEDORP giro 284402.

.....

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

P E R S D I E N S T
van de groep van
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Tiende Jaargang Nr. 13.
September 1937 Nr. 1.

ALGEMENE BESCHOUWINGEN OVER DE SPAANSE REVOLUTIE.

Onderst. and artikel nemen we over uit "BULLETIJN", het maandblad van de Bond van Internationaal-Kommunisten in België. We drukken het af, omdat het een klare voorstelling geeft van het verloop en de rol, die de verschillende organisaties daarin spelen. Wat betreft de taak, die een revolutionaire groep in de revolutie te vervullen heeft, zijn we het met het artikel eens. Wij menen echter, dat de kwestie van het vormen van een organisatie der voorhoede, of zoals het in dit stuk genoemd wordt "de vorming van een nieuwe revolutionaire partij" niet voldoende is uitgewerkt. Hier gaat het er juist om te doen zien, hoe de revolutionaire groepering bij z'n taak tot versterking der klassenmacht, het ontplooiën van het initiatief der massa, niet meer de oude structuur en werkwijze kan hebben, zoals we die van de partijen kennen. We hebben reeds meerdere malen deze kwestie behandeld, zodat we het deze opmerking volstaan. Hieronder volgt dan het artikel:

Uit welke gezichtshoek men de Spaanse Juli-revolutie ook beschouwt, één feit dringt zich onmiddelijk op: de gebeurtenissen, die haar tot een revolutie hebben gemaakt, zijn een onomstootbaar bewijs ten gunste van de klassenstrijdtheorie, vooral van het doel, dat ze als beginstadium van het eindoel vastlegt: de inbezitting van de produktie-middelen door de arbeidersklasse. Na de laatste vijftien jaar klassenstrijd binnen de door het kapitalisme gestelde grenzen, reformisme, dat de vraag van het eigendomsrecht niet vermocht te stellen en het omverwerpen van het kapitalistiese regime niet onder ogen durfde te nemen, gaan de spaanse arbeiders met een ruk van de verdediging plotseling tot de algemene aanval over en brengt het overheersingstelsel omverhoeds aan het wankelen. Over het hoofd van alle organisaties en tegen de regering in, krijgen we een antwoord op de militaire opstand - een poging om het proletariaat en de arme boeren voorgoed te verplotteren - de algemene staking, de door de arbeiders bestormde kazernes, de verovering der wapens, het vormen van arbeiders-milities en de bezetting der bedrijven. In Frankrijk werden de bedrijven eveneens bezet, gedeeltelik althans, ook tegen de organisaties in, al ging het daar echter met een reformistiese eindoel.